

FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP

POLITIKAI UJSÁG.

Megjelen minden szerdán és szombaton este

Kéziratokat vissza nem adunk.

Szerkesztőség: Wekerle-tér 502.

Felelős szerkesztő:

Dr. Buza Barna.

Előfizetési ár: egész évre 10 korona, félre 5 korona,

negyedévre 2 korona 50 fillér. — Egyes szám ára 10 fillér.

Kiadóhivatal: Landesmann Miksa és Társánál, Wekerle-tér 502

Hirdetéseket a legutányoebb árban közölünk.

Olvasóinkhoz. Tisztelettel felkérjük lapunk mindazon olvasóit, kik még az előfizetést meg nem újították, avagy hátralékaikat ki nem egyenlítették, hogy ugy az előfizetést megújítani, mint a hátralékos előfizetést kiegyenlíteni szíveskedjenek. *A Felsőmagyarországi Hírlap kiadóhivatala.*

A függetlenségi politika jövője.

Irtja: dr. Zsindely István.
II.

Mint a viha, úgy vonult el Magyarország felett Tisza Kálmán hosszu és tartós kormányzata. A szabadságerzést kialudt, az önálló politikai gondolkodás helyét az elvtagadás, az önzés, a hatalom előtti meghunyászkodás foglalta el, az emberek hajlékonyak lettek, mint a nádszál, simák, ravaszak, mint a kígyó. Dívathá jött napokint változtatni a politikai nézeteket az elvek fenntartásával annak idején még magának a szabadelvű pártnak egyes tagjainál is. Számbavételezett minden oldala az emberi gyengeségnek, dívathá jöttek idegen mintával a rangemelésnek és kitüntetésnek cseréje nemei, peregrinus titulum, luxus, melyek sokakat megszáditettek még azok közül is, kik más oldalról nem voltak megközelíthetők.

S hogy már előre átalakításra a jövő nemzedék lelki világa, oly tanok hirdettek még az ifjuság előtt is, melyek alkalmasok voltak lehúteni a hazafiság tüzét s főkép a szabadságszeretet lángolását. Bármi sötét és szomorú e kép, ne feledjék egykönnyen a multnak eseményeit! Vagy nem úgy történt-e, hogy pár év előtt az ifjuságnak egy lelkes, hazafias és ártatlan tüntetése alkalmával — midőn még az ifjak lelkében nem mutatkozott a vallásfelekezeti izgalom romboló hatása — fenyegetőleg szólt oda az ellenzéknek egyik volt miniszterelnök, hogy azok, kik az ifjuságot ilyenekre felhasználják, szomoruan fogják majd látni, *mint teszi tönkre az ifjuság egész jövőjét.* Igen, mert a jövő felépítéséhez ma már nem elegendők a régi idők régi erényei. Meghajolni a hatalmasok akarata előtt, változtatni elvet és meggyőződést,

mint a ruhát, melyet naponként felveszünk, kiűzni a kebelből a legszentebb érzelmeket, alkalmazkodni a körülményekhez, szolgálatot tenni és várni, nem önerőnkbe, de mások támogatásába bízakodni, e módozatokat keresi ma az életbe kilépett ifjuság legnagyobb része, hogy megalapítsa a jövő szerencsésjét. A haza legmélyebb gondolkodója azt hirdette: ne higgy oly gondolatnak, melynek szíved ellentmond. Ma megfordítják a tételt: ne mondjon szíved ellent a praktikus gondolatnak. — ez a haladó kor utilitarius iránya, melyből lassanként kivész az eszményekért való lelkesedés, mely pedig, midőn legnagyobb böleselőknek e szép tételt felállította, ápolta a honfírényeket, fokozta és élesztette a jellem szilárdságát, s nem engedett helyet a megalukuvás gondolatának.

De hiba volna tőlünk tisztán a politikai hatalom kezelőit vádolni a politikai párturalom mintegy hierarchus függésén nyugvó szervezetének erre felépítéséért, mert kárhóztatásunk tárgyai azon egyének is, kik vállalkoztak összetéve támasztékai voltak e rendszernek, akiknek soha nem volt szavuk a hatalom tulkapásainak fékezésére, kik mint a középkorban a hűbéres követte a hűbérurát, mindenkor szolgálatkészen állottak a kormány támogatására.

Mint esősepek a sziklát, így rendítették meg az egymásba fonódó okok és tényezők a nemzet ellenálló erejét, a nemzet szilárdságát.

S a 67-es alap hívei mégis büszkén hirdetik, hogy a nemzet elfordult a függetlenségi politikától. Tömören sorakozott cynikus játékot üzni épen azzal, aminek legszentebbnek, legtisztelbennnek kell maradnia. Nem esuda, ha ily körülmények közt a nemzet ellenálló ereje meglankadt, a közügy önzetlen szolgálata, a tiszta hazafiság nem egyszer tétett gúny tárgyává. Állami életünket Bécs dominálta, jogainkat nem fejlesztettük, sőt nem tudtuk megtartani azokat sem, amiket a közjogi alap megalkotója számunkra a kiegyezésben biztosított. S midőn a vihar már már elmulóban volt, jött annak utolsó rohama, a Bánffy regime, mely aztán megsemmisítette még azt is, ami addig kiállotta a megpróbáltatást. A

megelőző korszak összes virágai Bánffy alatt termették meg keserű gyümölcseiket. Eljutottunk odáig, hogy e magyar hazában, hol még a Lónyay kormányig eléggé tiszták voltak a választások, hol a 48-as világ fennkölt lelki törvényhozói lelkük felháborodásával utasítottak vissza oly mandátumot, melyhez a hiatali erőszak és pénz tapad, nagy összeget (általólag három millió forintot) költött el a kormány választási célokra s felhasználva a hatalom és erőszak minden eszközeit összehozott egy oly többséget, mely aztán készséggel követte a kormányt tüzön-vízen át, készséggel szavazott meg minden jogfeladást, megsértette a nemzet legszentebb érzelmét, védelmébe vette Hentzti, védelmébe a Tisza lezet, a felemelt kvótát s mindent, ami alkalmas volt jogállásunk csorbitására. Még az új hivatalok betöltésénél is gyakran érvényesültek a politikai szempontok, s a teltünk, hogy a legszebb és legnemesebb célu institúciók, melyek szervezését egy egész ország közvéleménye követelte, mivé lettek sokszor, midőn azok gyakorlati valósitása bekövetkezett. Vagy lehet-e tagadni, hogy nem egyszer használtattak fel azok politikai szolgálatok jutalmazására, hisz a legalsóbb anyakönyvvezetői, hitel-szövetkezeti igazgatóságban ott találjuk a Bánffy korszak expositurát ma is. S egyes helyeken kiváncsian várjuk, így marad-e ez továbbra is, s kérdehetjük Ciceróval: »meddig fognak még ezek visszaélni a mi türelmünkkel?« Kiadatott egy sajtórendelet, legszomorubb, legsötétebb emléke a Bánffy kormány uralmának, mely a legdrágább kincsnek, a gondolatnak szabadságát kötötte meg s bizonyos tekintetben illusoriussá tette azon nagy elveket, melyeket a 48. törvényhozás valósitott. Motiválva volt ez azzal, hogy 1898-ban a Várkonyi-féle szociális igazgatások idején égető szükség volt e rendeletre, de csak úgy, mint egy pillanatnyi expediensre, mint azt Tisza István gróf egyik beszédeben hangsúlyozta. Harmadtól évtelt el azóta s az új kormány a helyett, hogy »cessante causa» első feladatának tekintette volna kitérőlni a Bánffy hagyatéki inventariumból, védelmébe vette e

pillanatnyi expediens s fenntartja azt még ma is. A felekezetek biztosítására megalkottatott a kongruatortvény, oly biztosítékokkal, melyeknek a leghazafiasabb felekezettel szemben való alkalmazását semmi államraison nem indokolta, s amelyek hátsó gondolatokat ébresztettek a közjogi alap mellett, melynek fenntartására mostani kormányunk többszöri kijelentése szerint akkor is szükség van, ha az osztrák állapotok még jobban meglazulnak is.

De önként fakad ajkunkon a kérdés, ha a kormány s a szabadelvű párt oly biztos annak tudatában, hogy a nemzet követe politikai meggyőződését tiszta és világos ismeretével a dolgoknak, mérlegelésével a körülményeknek adott igazat a közjogi alap híveinek, miért kellett ily eszközöket alkalmazni a 67-es alapon álló kormányrendszer fenntartására? — Miért kell évtizedeken át tüzzel-vassal üldözni az ellenzék tagjait, kezetesen elzárkózni azon ésszerű politikai reformok elől, melyek, mint a választókerületek kikerekítése, a tiszta magyar fajnak a népesség arányában praeponderáló szerepet biztosítanak.

A multnak tapasztalatai, az előadott szomorú dolgok teljesen leontják a szabadelvű párt kijelentéseit, sőt ellenkezőleg, büszkén és bátran mi hirdethetjük, hogy a 67-es alap a fenntartására irányuló legbuzgóbb tevékenység dacára is bomladozni kezd, s a jövő csak a függetlenségi politikára lehet. Az állami fejlődés s az Ausztriával való összeköttetés — mint azt épen a 67-es alap egyik kiváló híve, Beöthy Ákos írja legújabb munkájában — »a tiszta és szoros personal-uniót fogja létesíteni.« Ez pedig a függetlenségi politika programja és végcélja, s a nemzeti önállóság eme politikájára rá kell már térniök valahára azoknak is, a kik azt ma legjobban kárhóztatják.

Ennek bővebb kifejtése lesz legközelebbi feladatunk.

Mindenféle beszédek.

I. A főispán válasza a megyeháza lépesőjén az alispán üdvözlétére:

Tisztelt Alispán Ur! Tisztelt Uraim! Igaz áhitattal lépek itt be ezen dícsős multu, ősi székházba. Ide, hol feladatunk lesz ezental együtt működni, együtt munkálkodni, e kiváló

Saját készítményű löszerszámok és lókelengyék nagyválasztékban kaphatók

Landesmann Sámuel szijgyártó és nyergesnél

Sátoraljaújhely, Rákóczy-utca.

Lapunk 4 oldal.

törvényhatóságnak érdekében. Ki sem fejezhetem, mennyire köszönöm azt a jóindulatot melylyel engem — mint egész eddigi utamban — úgy itt is fogadtak és a mely jóindulatnak a tisztelt alispán ur az imént oly szép szava tolmácsolója volt. En az őszinte rokonszenv érzetével lépnek itt be és mindent el fogok követni, hogy Önöknek is használó érzést ébresszek, mert hivatalos hatáskörömön kívül mindenki bennem igaz jó akaróját fogja találni, ami pedig hivatalosan teendőmet illeti, minthogy a multnak tapasztalatai világítják be a jelennek és jövőnek utait, hogy munkálkodásom itt hasznos lehessen, kikérem magamnak hozzá az Önök bölcs tanácsosal való támogatását. A mi ha meglesz, nyugodtan nézek jövőnk működésünk elé. A jövőbe, vetett erős bizalommal mondom Önöknek még egyszer hálas köszönetet!

II. A főispán pohárköszöntője a megye közönségére:

Tisztelt Uraim! Ha a történelmi fényes multból következtetni lehet a jelenre és jövőre, habár az elmúlt harcok trombitáit fel is váltották ma — hálá az Égnek — a közvéleménynek békés szöszövei. Zemplénvármegye közönségére jelenleg is nagy feladatok hárulnak. Két jellegzetes vonása volt mindig a magyaroknak, és ezek: lángoló hazaszeretete és rendíthetetlen bátorsága. E két tulajdon egyesítve, nagy tettekre képesít. És ha Zemplénvármegye történelmét lapozgatjuk, azt látjuk, hogy a megyének közönsége, az épen itt oly erős középosztály, e két tulajdonnal mindenkor jeleskedett. Mert ott látjuk őket az első sorban, hol vérrel kell hazájuk becsületét megpecsételni, hőskökké válni ennek védelmében. Ott vannak ők minden egyes mozzanatnál, vezérszeretettel. Ott működnek ők az áldásos béke idejében, tollal a kezükben, megmutatva, hogy ép oly nagy erőt érnek, mint a harci idejében.

Gondolatai, melyek a polgárok szellemi és anyagi jólétének gyarapítására, igazsáik megvédésére fogamzanak, levegőnkől megtermékenyülnek, mert itt a fellegek az *egyenlőség* életadó harmateppejével vannak telítve. Tettei, melyekkel a közbékét, az egyetértést építik és fejleszteni óhajtja, buzgó és kitartó követőkre találndnak, mert vármegyének talajában a *testvériség* virágai dús lomboktat hajtának. Legyen Máltóságod meggyőződve, hogy a vármegye közönsége, mely Máltóságodat, mint az édes anya szerető fiát, kedvelő öleli, úgy öszszességében, mint egyedeiben teljes reménnyel és buzgalommal sorakozik azon „PRO REGE LEGE ET PATRIA” (A királyért törvényért és hazáért) felirattal ékes zászló alá, melyet Máltóságod ma kezébe vett. Legyen meggyőződve arról is, hogy minden szó, gondolat, tett, melyet a vármegyének s ezáltal a hazának szentel, közönségünk részéről tiszta tükröként fog Máltóságodra visszasugározni. Igaz, hogy a vármegye mint nuncipium alkotmányunknak ma már nem az az erős védbástya, a mi volt a mult század elején, mert abból a kor szelleme, a változott viszonyok, sőt a kellő gondozás hiánya értékes köveket szedtek ki, de az alap és szöglet kövek még megvannak s ha a vezérek őseink példától lelkesedni tudnak, a nemzet javára tenni és alkotni akarnak, a sáncra közé fogadott polgárság pedig hazaszeretettel teljesíti a gondozás és védelem feladatait, a második ezer évben is állani fog, sőt az önkormányzati jogok kibővítésével oly erősséggé fejleszthető, melyből azok-

nak támadásait, a kik e testvérnékkel álló maroknyi nemzetet részre bontani, megsemmisíteni törekednek, diadallal fogjuk visszaverni.

Máltóságodnak a vármegye színe előtt tett hitvallása, a nagy elődök szellemeitől ihletett egyénisége, kiváló tehetsége, szívjósága, erős akarat, munkavágya mind zálogát képezik egy szép, áldásos jövőnek. S azt a hitet plántálták lelkünkbe, hogy vágyaink, ezt a vármegyét fényben és áldásban ragyogni látni, teljesüdni fognak.

E hit által meggazdagodott szívvel fakadt igaz érzéssel Máltóságodat a törvényhatóság nevében ismételtén üdvözölöm. Legyen szerencsés főispáni működése, legyen boldog munkájának gyümölcsét élvezve, legyen áldásos minden nemes eszelekedete. A teremtes Ur árasza el a testi és szellemi erő bá áldásával, hogy az elvállalt nehéz feladatot könnyen megoldhassa, végtelen kegyelmével pedig engedje az Ur, hogy Máltóságod a hazá, a vármegye, az emberiség javát munkálva soká nagyon soká éljen!

IV. Ambrózy Ágoston beszéde: Tisztelt uraim! Lelkesülmi tudó szívem, égni tudó lelkem egész hevével üdvözölöm a mai napot. Hajnalhasadás ez, melynek frissítő szelét a történelem tanúságként mindig az ifjuság érezte meg elsőnek. Ez ifjuság jogán s annak nevében emelem poharam!

Ez a terem az ifjuság iskolája és temploma. Iskolája, melyben alkotmányunk sajtósága jellegének kimagasló alkotó elemét a megyei autonómiát megismeri, templom, melyben annak évszázados tradícióira felelünk. Végelentül örülök, hogy ma, midőn először van alkalmam e teremben felszólalni, oly erőt s ambíciót üdvözölhetek, mint közéletünk új alakját, akinek rátermettségét eklátásan bizonyítja már az, hogy így fiatalnaga dacára lett kiszemelve a vezérszeretere. Ennek a teremnek az iskolájában ma már tanultunk abból az öntudatosan megalkotott beszédből — most menjünk át a terem templomába és megyének ősi hagyományainak oltára előtt leborulni imádkozzuk el azon szívünk mélyén érzett óhaját, hogy minél előbb egy közérzületben, szellemében, általán egész közéletében felrészült, szerepvivő életérős vármegye élén üdvözölhessük Hadik Béla gróft, vármegyének szeretett s remény-nyel fogadott új főispánját.

Gyümölcs a honfi tett. Amely csak ott terem. A hol te tündökölsz. Dicső honszeretem.

Biztosíthatom Máltóságodat, hogy szava, melyek a vármegye híremének emelésére emanglanak, régi ösmerősként lesznek általunk üdvözölve, mert béréink e szózatot: „Szabadság! istenem! hisz csak azért élek, csak azért, hogy egykor érted haljak én meg!” sokszor visszhangozták.

Gondolatai, melyek a polgárok szellemi és anyagi jólétének gyarapítására, igazsáik megvédésére fogamzanak, levegőnkől megtermékenyülnek, mert itt a fellegek az *egyenlőség* életadó harmateppejével vannak telítve.

Tettei, melyekkel a közbékét, az egyetértést építik és fejleszteni óhajtja, buzgó és kitartó követőkre találndnak, mert vármegyének talajában a *testvériség* virágai dús lomboktat hajtának.

Legyen Máltóságod meggyőződve, hogy a vármegye közönsége, mely Máltóságodat, mint az édes anya szerető fiát, kedvelő öleli, úgy öszszességében, mint egyedeiben teljes reménnyel és buzgalommal sorakozik azon „PRO REGE LEGE ET PATRIA” (A királyért törvényért és hazáért) felirattal ékes zászló alá, melyet Máltóságod ma kezébe vett. Legyen meggyőződve arról is, hogy minden szó, gondolat, tett, melyet a vármegyének s ezáltal a hazának szentel, közönségünk részéről tiszta tükröként fog Máltóságodra visszasugározni.

Igaz, hogy a vármegye mint nuncipium alkotmányunknak ma már nem az az erős védbástya, a mi volt a mult század elején, mert abból a kor szelleme, a változott viszonyok, sőt a kellő gondozás hiánya értékes köveket szedtek ki, de az alap és szöglet kövek még megvannak s ha a vezérek őseink példától lelkesedni tudnak, a nemzet javára tenni és alkotni akarnak, a sáncra közé fogadott polgárság pedig hazaszeretettel teljesíti a gondozás és védelem feladatait, a második ezer évben is állani fog, sőt az önkormányzati jogok kibővítésével oly erősséggé fejleszthető, melyből azok-

nak támadásait, a kik e testvérnékkel álló maroknyi nemzetet részre bontani, megsemmisíteni törekednek, diadallal fogjuk visszaverni.

Máltóságodnak a vármegye színe előtt tett hitvallása, a nagy elődök szellemeitől ihletett egyénisége, kiváló tehetsége, szívjósága, erős akarat, munkavágya mind zálogát képezik egy szép, áldásos jövőnek. S azt a hitet plántálták lelkünkbe, hogy vágyaink, ezt a vármegyét fényben és áldásban ragyogni látni, teljesüdni fognak.

E hit által meggazdagodott szívvel fakadt igaz érzéssel Máltóságodat a törvényhatóság nevében ismételtén üdvözölöm.

Legyen szerencsés főispáni működése, legyen boldog munkájának gyümölcsét élvezve, legyen áldásos minden nemes eszelekedete.

A teremtes Ur árasza el a testi és szellemi erő bá áldásával, hogy az elvállalt nehéz feladatot könnyen megoldhassa, végtelen kegyelmével pedig engedje az Ur, hogy Máltóságod a hazá, a vármegye, az emberiség javát munkálva soká nagyon soká éljen!

IV. Ambrózy Ágoston beszéde:

Tisztelt uraim! Lelkesülmi tudó szívem, égni tudó lelkem egész hevével üdvözölöm a mai napot. Hajnalhasadás ez, melynek frissítő szelét a történelem tanúságként mindig az ifjuság érezte meg elsőnek. Ez ifjuság jogán s annak nevében emelem poharam!

Ez a terem az ifjuság iskolája és temploma. Iskolája, melyben alkotmányunk sajtósága jellegének kimagasló alkotó elemét a megyei autonómiát megismeri, templom, melyben annak évszázados tradícióira felelünk. Végelentül örülök, hogy ma, midőn először van alkalmam e teremben felszólalni, oly erőt s ambíciót üdvözölhetek, mint közéletünk új alakját, akinek rátermettségét eklátásan bizonyítja már az, hogy így fiatalnaga dacára lett kiszemelve a vezérszeretere. Ennek a teremnek az iskolájában ma már tanultunk abból az öntudatosan megalkotott beszédből — most menjünk át a terem templomába és megyének ősi hagyományainak oltára előtt leborulni imádkozzuk el azon szívünk mélyén érzett óhaját, hogy minél előbb egy közérzületben, szellemében, általán egész közéletében felrészült, szerepvivő életérős vármegye élén üdvözölhessük Hadik Béla gróft, vármegyének szeretett s remény-nyel fogadott új főispánját.

Az »olcsó« színház.

Nagykászonyi Székely Elek polgármester a mult évről kiadott jelentésében dicsékedve emlegeti az „ujjonnan épített színházat,” mint Ujhely egyik büszkeségét, s hozzá teszi, hogy: „és, ami különösen kiemelendő, 100,000 koronánál alig fog többé kerülni.”

Hát hogy miben áll az az „ujjonnan építés” azt jól tudjuk. A falak, az épület külső része megmaradt a régi, most is csak olyan, mint egy időtlen magtár. Tisztán csak belül alakult át és szépsült meg, de itt is hulladoznak már le a díszítései. Előcsarnoka nincs, lépcsői, páholyai mind fából vannak.

Es ez került 100,000 koronánál többre. Még pedig — mint majd meglátjuk a számadásból — sokkal többre.

Lugoson pedig építettek egy egész új színházat, szabadon állót, négy fronttal, tágas előcsarnokkal, teljesen modern berendezéssel. És került 110,000 koronába, tehát az egész színház alighanem kevesebbe, mint a miénknek belső átalakítása.

S ez a színház nem kisebb és nem esztényebb belül se a miénknek. Kiténik ez az alábbi leírásából, melyet a Vasárnapi Ujságból közlünk: „Az olasz barokkhoz hajló renaissance stílusú épület mind a négy oldalon szabadon áll.

A Temes folyó felé néző főhomlokzat közepén erkélyrészt ugrik elő, melyet a földszinten dór, az emeleten karsu korinthusi oszlopok tartanak, fent pedig korinthusi párkányzat és oromzat zár le. Ezen erkély alatt három fő bejárat s ettől mindkét oldalt egy-egy karzati bejárat kapu nyílik.

Az előcsarnokra és a buffet-teremre kiterjedő risalith felett szép arányú mansard fedél emelkedik, melynek magas ívei a főhomlokzatnak könnyed és karsú külsőt adnak.

Az épület oldalhomlokzata a fő és övpárkányok előszerű beosztásával nyugodt és előkelő képet nyújt.

Az erkély alatt levő gránitlépcsők a tágas előcsarnokba vezetnek, melynek közepéből, hol postamenteken nyugovó esiszolt oszlopok emelkednek, indul ki a három méter szélességű ruszkicai fűhőmárványból készült háromkarú fő lépcső, baluszterrel.

Az előcsarnok oldalfalán három márványtábla van elhelyezve, melyek egyike a színház emléktáblája, a másik kettő azon adakozók neveit örökíti meg, kik a színházépítéshez nagyobb összegekkel járultak.

Az előterekből tágas folyosók vezetnek a nézőterre, melynek földszintjén 12 páholy, 173 ülő és 100 állóhely, első emeletén 18 páholy és a II-ik emeleti karzatán 150 ülőhely van.

Ezen térség felett nyugszik a vasfedélszerkezet, melynek alsó övei hordják a lapos ívű mennyezetet, felső övein pedig a tetőzet hatalmas kupola-ívei nyugosznak a szellőző toronyal együtt.

A mennyezet négy nagy és négy kisebb mezője a színeszetet, táncot és zenét jelképező freskókkal van díszítve.

A színpad, mely a nézőtérrel sülyesztett orchestrum által van elválasztva, három sülyesztőjével, a legkülönbözőbb színházokra berendezott villamos világításával, színorpadtájával és összes felszerelésével az igényeket tökéletesen kielégítheti.

Ebből megtanulhatjuk, hogy milyen gyönyörűen tudnak Ujhelyben spórolni, s hogy milyen nagyok azok a színház körül szerzett érdemek.

Az istenért, hát ha Lugoson egy teljesen új, szép színházat fel tudt építeni 110,000 koronáért, mi az ördögre költöttek el a mi színházunk tisztán belső átalakításánál ugyanennyit?

Igy gazdálkodnak nálunk a közvagyonnal.

De hát ha Ujhelynek így is jól!

Tűz.

F. hó 15-én a reggeli órákban tűz ütött ki Czékén. A falú teljesen néptelen volt, miután a lakosság mind a mezőn volt és aratott. Valószínűleg isteni csoda számba megy, hogy az egész község az elég erős szélben végpusztulásra nem jutott.

Ez a baj is, mint annyi sok más, a cigányoktól eredt, kik tegnap óta itt tanyáznak.

Egy cigány ugyanis, felhasználva a nép távollétét, betört egy házba, hogy ott raboljon. És amikor legjavában feszegette a szekrényeket, be-toppant a házba egy férfi és az idegenben gazdálkodó mórét jól eltárgálta. Ez azonban rövid idő múlva visszatért s felgyújtotta a gazda különálló őlját és kamaráját éppen olyan helyen, a hol legsűrűbb a esűr és egyéb épület.

Ez esetből kifolyólag bátrak vagyunk kérdezni, mikor szándékozik az igen magas magyar állam ezzel a gonosztevő haddal amugy alaposan elbánni? A dicső magyar állam a rettenetes terhek fejében, melyekkel polgárait fojtogatja, ha már egyébről nem — mert egyebet ugysem ad — legalább a nép vagyon és életbiztonságáról tartozónk gondoskodni. És éppen ez a kettő van ebben az országban kiszolgáltatva egy

alávaló, bitang harminhadrak, mely dolgozni nem akar s csak dúl, rasbol és kóborol szanaszét.

Hogyan jut ahhoz egy község becsület és munkás lakossága, mely éjjel nappal kénytelen ereje megfeszítésével dolgozni, hogy egy könnyelmű állam pazarlásainak fedezéséhez horribilis összegekkel járulhasson minden évben, hogy eltérje majdnem minden két hétben egyszer, hogy egy portyázó karaván végig vonuljon rajta és elvigyen, amit a szög és a zár fogva nem tart. Sőt a szög és zár sem ér semmi biztonság gyanánt a rablás ez ezermesterei ellen.

Es e ropant számára felszaporodott kóbor népek a szentelensége igazán nem ismer már határt, amióta a boldok házára megért humanizmus valósággal beözgött őt.

Ezelőtt legalább a esendőtől félt ez a kőbornép. De most már emek is a szemébe vilognak, amióta tudomásukra jutott, hogy a szent humanizmus fogsággal sújtja a esendőt, ha egy-egy gaz cigányt jól megpéleázott.

O, urak, hát ti a természet vad fiát édes-mizos szavakkal és páthosztól duzzadó órációkkal akarjátok megfélemezni?!

A természet vad fiának bot és doros kell és nem humanizmus! A humanizmus nemes fa, melynek gyümölcse csak szintén nemes emberek tarthatnak igényt, akik e fa elültetéséhez, ápolásához és felneveléséhez becsületes munkájukkal járultak hozzá. Egy cigányt nem lehet hozzá igénye, ki ösödöktől csak lopott, rabolt és kóborolt: tehát elenessége volt a humanizmus nemes fájának s azt elgázolni igyekezett.

Eddig még mindig bíztunk a nagyságos, méltóságos és sok más fontak paragrafusgyártó urakban, hogy meg fognak védelmezni egy rettenő egyiptomi csapástól, a cigányharamiaktól a törvény rendes útján.

Azonban esztendő esztendő után múlik és a baj nem hogy enyhülne, de egyre jobban elmérgesedik és már tarthatatlanná kezd válni.

Jól van hát De ha türelmünk meg talál szakadni és egy szép napon vasilkára találunk hánnya vagy egy cigányhadat, akkor a törvény ne emelje ránk süjtő kezét, mely gyenge volt és szűkségünkben nem tudott megoltalmazni.

Nagy urak, ne csak ágyakkal új szerkezetű puskákkal és kínai kirándulásokkal: szóval az ugynevezett világpolitikával méltóztassanak őrökké bibelődni, ahol ugysem számitanak semmit, hanem az apró bajokra tessenek már egyszer ügyet vetni, melyektől vérzik és el is fog vörzeni az ország!

Várlaky Sándor.*)

HIREK.

— **Eljegyzés.** *Secestin* Hugó, gróf Mailáth József magántudára eljegyezte özv. *Malarsik* Györgyné szép leányát *Irenát*.

— **Athelvezések.** A kegyes tanító rend kormánya Sátoraljújhelelyből *Szalay* Károly piarista tanárt Podolnába, *Hajós* Edőt Kis-Szebenbe és *Haber* Imrét Privigyére nevezte ki.

— **Pénzügyi kinevezés.** A pénzügyminiszter *István* Ede pénzügyi biztoshelyettes ideiglenes pénzügyi biztost Homonnára nevezte ki.

— **Anyakönyvi kinevezés.** A vármegyének területén fekvő füzesséri anyakönyvi kerületbe *Vokán* Ervin segédjegyző, a málicai kerületbe *Kemény* József segédjegyző anyakönyvezető helyettesítő nevezetett ki.

— **Halálozás.** A következő gyászje-

lentést kaptuk: Diószeghy Róza férjével Sziráky Barnával és gyermekeivel Margittal és Lászlóval. — Diószeghy Vilma férjével Csapó Lajossal és gyermekeivel Homával és Margittal. — Diószeghy János feleségével, szül. Szokolay Elvirával és gyermekeivel Máthiával és Kláriával; — továbbá Diószeghy Ida özv. Koltos Gyuláné gyermekeivel, Diószeghy Erzsébet özvegy dr. Rácz Kálmánné; Szilágyi Jolán, Béla és Mária; Bessenyei Erzsébet férjével id. Isaák Jánossal és fiával, ifj. Isaák Jánossal; Bessenyei Róza férjével Dókus Mihállyal férjével és leányával, Dókus Rózával férj. Lehoczky Sándornéval és ennek gyermekeivel; Stópné Apollonia özv. Mezőssy Menyhértiné; Bessenyei István és Bessenyei Erzsébet özv. Bacsonyi Mátyásné az összes kiterjedt rokonság nevében is a fájdalomtól megtörve jelentik, hogy a legjobb, anya illetve anyós, nagyanya, testvér, sógornő, nagy-néni, unokahug, unokatestvér és rokon özvegy díszegyház *Diószeghy Jánosné* szül. bessenyei Bessenyei Amália úrasszony életének 62-ik, özvegyességének 7-ik évében 1901. július 24-én hajnalban rövid, de kínos szenvedés után esedens elhunyt. Megboldogult drága halottunk hált porait a református egyház szertartásai szerint 1901. július 26-án d. u. 3 órakor fogták a sátoraljújhelelyi köztemetőben örök nyugalomra helyeztetni. Sátoraljújhelely, 1901. évi július hó 24-én. Adjon a Mindenható a sokat szenedett kedves halottnak esendes nyugodalmat!

— **Az állami tisztviselők érdekében** megindult országos mozgalom alkalomával Sátoraljújhelelyben megalakított helyi bizottság Fornszek Béla törvényszéki elnök elnöklété mellett, a törv. elnöki tereben hétéfőn, e hó 22-ikén délután értekezletet tartott. Első sorban az elnök bejelentése után, hogy az országos mozgalom központja Szegedről Budapestre helyeztetvén át, ezt tudomásul veszik, esatlakoznak a központi bizottság által kidolgozott tervszerű irányhoz. Fornszek elnök méltatása szerint kiemelve a mozgalom jogos, tapintatos és minden politikai célzatosságtól távol álló voltát. Elhatározták, hogy a sátoraljújhelelyi mozgalom küldötteket küld a Budapestten ez év szeptember 21. 22. és 23. napján tartandó nagy országos értekezletre. A küldöttségbe megválasztottak: Fornszek Béla elnök, Szokolay Emil műszaki tanácsos, Moldoványi Géza adóhiv. pénztárnok és Gál Lajos kir. albiró. A küldöttségben kívül saját akaratából bármely tisztviselő esatlakozhatik a küldöttséghez. A mai bizottsági értekezlet csak általános kérdéseket tárgyalt, a részleteket Keresztessy Lajos kir. tsvzki bíró javaslatára csak a nagy országos értekezlet elő fogják venni. Ezután szerdára e hó 24-ikére általános értekezlet összehívását határozták, a melylyel közli a bizottság határozatait. Az országos nagy értekezleten való részvételt és a mozgalomhoz való esatlakozást az előírt nyolc napon belül jelentik be.

— **A tokaji állami tisztviselők dr. Plathy** Zsigmond járásbíró elnöklété alatt értekezletet tartottak. — Kimondták, hogy esatlakoznak a törvények által megindított mozgalomhoz és kívánságaikat a következő 3 pontba foglalták össze: 1. Kérik 1. fizetéstük és lakáspénzük felemelését, hogy egyenlő legyen az osztrák tisztviselők fizetésével; 2. a nyugdíjtörvény méltányosabb rendezését s 3. a szolgálati pragmatikát. Majd megalakították a helyi bizottságot dr. Plathy Zsigmond járásbíró elnökkel és Tóth Kálmán adótsízt jegyzővel. — Végül a kongresszuson való képviselőkkel megbízták az elnököt.

— **Nagy tüzevz** pusztított tegnap — mint lapunknak jelentik — Hardiesán. Reggel hét órakor keletkezett a tűz eddig ismeretlen okból s pár pillanat alatt lángtergemben állott tízennégy esür élelemmel és

takarmánnyal megrakva, két lakóház valamint számos melléképület. A nagy veszedelmet fokozta a ropant szárazság mellett a hirtelen támadt szél is, mely kévényi nagyságra égő esővédket emelt a levegőbe, valamint az is, hogy a lakosok nagy része még kint foglalkozott az árpa kaszállással s így az oltás is csak nagy nehezen ment. Leirhatatlan ez a csapás. A lakosok reményt veszttve, jajkiáltásban törtek ki, — hiszen alig három év alatt most negyedszer nehezült rájuk Isten süjtő keze. Elhamvadit igen sok takarmány, mely boglyákban állott a esür körül, valamint sok élelmiszer is, mely anyagi pusztulást a szegény, jobbadán a református nép csak nagy megerőtletéssel lesz képes elviselni. Szerencsére emberéletben kár nem esett. A kár meghaladja a huszezer koronát. A tűz oltásánál valóban emberfeletti erőt fejtett ki Pauliczki Gyula uradalmi intéző és Rácz János körjegyző.

— **Halálozás.** *Kubicza* József, tokaji kir. adótárnok, folyó hó 23-án hirtelen meghalt. Az egészséges fiatal ember halálát szívizületés okozta.

— **Négy napig temetetlenül.** Azt lehetne, hogy valami lakatlan pusztán észrevétlenül fekvő halotról lesz szó. Pedig nem ott: Sátoraljújhelely r. t. város kórházközepén, a városi kórházban fekszik már négy napja temetetlenül egy szegény b.-kisfaludi paraszterben, aki még szombaton reggel halt meg itten. A felesége hiába jár fűhöz-fűhöz, hogy temessék el. Azt felelték neki, hogy majd eltemetik, ha ráérnek, de most a város lovainak más dolguk van, mint halottakat hurcolni. Kiváncsian várjuk, hogy mikor érnek majd rá a város lovai a szegény embert kivinni a temetőbe. Annak idején referálni fogunk róla.

— **Az erdőlényei** fürdő igazgató-sága 1901. évi július hó 28-án a Sátoraljújhelelyben felállítandó Sátoraljújhelely szobor alapja javára a fürdőtelep tánctermében hazafias czélú Anna-bált rendez.

— **Lányi Géza hangversenye.** Nagy közönség előtt hangversenyezett kedden este társulatával *Lányi* Géza, a Népszínház karmestere, a Bock (Korona) szálloda kertjében.

Furcsa is az élet. *Dankó* Pistának alig akadt hallgatója. — *Lányi* Géza estélyére pedig teljesen megtöltötte a közönség a Bock kertjét.

Igaz, hogy meg is érdemelte *Lányi* Gyönyörű, jól összeválogatott műsorral mulattatta a publikumot. — Társulata szép számu és kitűnő tagokból áll, s nagy változatosságban tud nyújtani mindent: magyar nótát, kurucz dalt, operett-részletet, kuplét, heggedű — cimbalom-szólót.

Különösen tetszetek a tárogató kísérettel előadott kurucz dalok. A Rákóczi-nótát kétszer egymásután kellett eljátszaniok. A közönség nem tudott betelni ennek a legszivhöz-szóbból csudás hangszernek az élvezetével.

Alig is volt az elmúlt évtizedeknek nagyobb nemzeti vívmánya, mint a tárogató feltámasztása. — Micsoda magyar lélek van abban az egyszerű sípban! Hogy érez, hogy sir, hogy kesereg az! Mintha minden hangja a magyar nép szíve legmélyén fakadna. négyzásd esztendősbubánatot panaszolna.

Rákóczi fájdalom dicsőségét korszakának egy darabja. Rákóczi magasztos lelkeknek egy része támadt fel ezekben a hangokban. Hallatukra közelebb érezzük magunkat a kurucz világ megszentelt emlékeihez, hatalmas hangulatához.

Nagyon jó az, hogy így elterjedt, ilyen kedves lett egyszerre a tárogató. Hátha élte tudja még egyszer ébreszteni bennünk azt a rég szunnyadó magyar lelket is! Hiszen akkor is csak úgy tudta azt elalattani a német, hogy vandál gyűlölélettel kipusztított, megégetett minden tárogatót. Tudta jól, hogy míg tárogató fog

szólni, addig lélekben mindig Rákóczi híve lesz a magyar, — azért üldözte úgy ezt a hangszert.

Hát most már újra szól a tárogató!

*
Lányi Géza szerdán este közkívá-natra megismételt hangversenyét.

KÖZGAZDASÁG.

Van-e befolyása a viharágyuzásnak az esőzés eloszlására?

(Irta: *Raun Oszkár*, a m. kir. orsz. meteor. intézet 1-ső asszisztense.)

Budapest, július 2-án.
II.

Hogy Olaszország felett a depressziók az utóbbi években mindinkább ritkábbak lettek, első pillanatra arra engedne következtetni, hogy a felső-olaszországi számos viharágyutelepek ennek okozói.

E tekintetben ismét egész nyugodtak lehetünk, amennyiben már két év óta Rizzo és Potecchino, mint a római meteorologiai intézet kiküldött tisztviselői pontos meteorologiai műszerekkel kétségek nélkül bebizonyították, hogy a legerősebb lövöldözés semmiképpen sem befolyásolja a légköri nyomás eloszlását; vagyis az általános légáramlásokat műton meg nem változtatja.

A csapadéknek ilyenképpen való eloszlása hazánkban évenséggel nem mondható ritkának, mert Magyarország a tengori és a szárazföldi klíma határzonalain fekszik Európában.

Mig ilyen területek a mezőgazdaság legkülönbözlőbb ágait kultiválhatják éppen az adott kedvező klimatologiai viszonyoknak megfelelően, addig hátrányok abban nyilvánul, hogy már csekélyebb klimatologiai rendellenességekkor sokat szenvednek a szélsőségek közt csapongó viszonyok miatt.

Száraz vagy szárazabb periódusokkal az ország különböző részein különösen az utóbbi 40 év óta gyakrabban találkozunk.

Ilyen nagymérvű szárazság, amely csaknem éhínséggel fenyegette az ország népét, az 1863. és részben még a 64. és 65-ös évek, amiódon, különösen 63-ban, országzerete 56 napon keresztül az idő meleg, derült száraz és esendes volt.

Eros esőhiányra emlékeztet az 1883—1888-ig terjedő nyarak csapadékhiánya, mely azonban csak részlegesen mutatkozott az ország egyes vidékein.

Csapadékból Európászerte igen szegény volt az 1893. év tavasza. midőn takarmány hiánya miatt, különösen az állattenyésztést üző nemzeteknél a legintenzívebb rétmivelés dacára, már a kétségbeesés hangja szólt meg.

Mindezek numerikus adatok, pontos esőmérések alapján határozottak meg, amelyekből a subjektívítás teljesen ki van zárva.

De utóvégre vessünk egy visszpillantást rég elmúlt évszázadokra, és olvassassuk és közöljük a néppel azokat a régi magyar gazdasági és időjárásri följegyzéseket, amelyeket például Czegi Vass György 1683-tól 1705-ig, utána pedig fia László 1714—1737-ig összegyűjtött.

Mennyi szárazság volt akkor is. Ime egy-két példa az eredeti följegyzésekből:

1704: „Mind Magyarországon, mind Erdélyben felettébb nagy szárazság volt, mely miatt semmi tavaszgabona, de fű sem lőtt, hogy szénát csinálhattunk volna kivált Erdélyben a Mezőségen; sőt buza sem lőtt, úgy hogy a Mezőségnek sem buzája sem szénája nem lőtt, fű is, hogy egészben el ne pusztuljon“.

1714: „Szűk esztendő volt, mert az gabonának bővsége igen ritka helyt volt az eleintén való nagy szárazságok miatta; hasonlóképpen a bor-nak bővsége is igen ritka helyt találtatt.“ (Magyar Tud. Akadémia

*) Kiténő munkatársunk cikkét egész terjedelemben közöljük, bár nem tudunk vele mindenben egyetérteni. Mert igaz, hogy garázda nép a cigány, de mégis ember.

Es az egyenlőség elvét nem lehet rifjúk nézve felfüggeszteni. Szék.

Magyar történelmi Emlékek XXXV. kötet 1896.)

Lám! Az imént felsorolt szárazságoknak oka a viharágyzás bizonyára nem lehetett, mert akkor — legalább hazánkban — még sehol egyetlenegy légörvény-gyűrű sem zavarta meg a felhőket vesztéglésükben vagy tovahaladásukban.

Keressük tehát tovább a hosszabb ideig tartó szárazságokat.

Az egyszer beállott esőhiánynak káros következménye főleg abban nyilvánul, hogy a talaj és minden, ami a talaj felett van, hegyesoporkok, kőzetek, épületek, maga az egész vegetáció, különösen az erdők gazdag lombja állandóan nagy mennyiségű hőt sugároznak ki. Ezen állandó hőkisugárzás következtében a levegő oly magas hőfoku és oly száraz lesz, hogy az a magasabb felhőből eredő esőt ismét elpárologtatja, mielőtt az a földre érkezne.

Gyakran tapasztalhatjuk, ha látóhatárunk messze terjedő, hogy sűrű, nagytömegű felhőkből sötét színű sávok húzódnak lefelé, melyek nem egyebek, mint esőző felhők, melyeknek vize féltun elpárologva csak a levegő alsó rétegeinek páratartalmát növeli, de magát a földet voltaképpen nem nedvesíti.

Erre vonatkozólag igen érdekes jelenséget írt le „Az időjárás” meteorológiai havi folyóirat 1897-ben megjelent évfolyama: „Felhők feloszlása egy áthévílt város felett” cím alatt. A meteorológiai megfigyelés szövegrésze a következő:

„A nyomasztó hőség, amely tegnap június 4-én városunkban (Olmitzben) uralkodott, a délutáni órákban alkalmat szolgáltatott, hogy egyes felhőtömegek feloszlásának eltűnésének legyünk tanúi. A kora délutáni órákban kisebb-nagyobb felhők jöttek az Északkeletre fekvő erdőszorosozta hegyek felől és városunkon át délnyugati irányba iparkodtak.

Alig érkeztek azonban lassu mozgással a vakítóan megvilágított izzó háztömeg felé, máris a feloszlás nyomai mutatkoztak a felhőtömegeken.

Először is a felhő élesen határolt körvonalai kezdtek elmosódni, majd élénk fehér színe szürkébe ment át, kissé később a felhő felszakadt, több részre vált szét, majd a teljes feloszlás következtében láthatatlanná lett.

A jelenség többször ismétlődött s nagyságához képest 4-6 percig tartott.

A jelenség oka az utakról, terekről és házakról lefelé tóduló reflektált napmeleg, amely azt eredményezte, hogy az előbb kompakt felhőtömegek ismét láthatatlan párává — vizgőzzé — váltak.

A direkt napmeleg ezt egyedül nem idézhette elő, mert különben a felhők nem érték volna el a várost, s oly gyorsan nem is bomlottak volna fel.

Ezen a tapasztalaton alapuló tény ismét fényesen bizonyítja, hogy a felhők feloszlásának, teljes elszikkadásának számos és igen sok oka vannak, amelyek azonban minden egyes esetben távol állanak a viharágyzástól és vele okozati összefüggésben per absolute nincsenek.

Aki azonban csak némiképp is megfigyelte a nyári évszak tipikus felhőalakjait és a felhőzet nagyságát, az nyilván tapasztalhatta, hogy a — kumuluszok — a meleg és a forró nyári napok ezen fantasztikusan bodrozott, habszerűen gomolygó, erőteljes kifejlődött felhői déltől tűnnek fel legelőbb, tömegük a délutáni órákban legnagyobb s azután meggyérülve, lassan-lassan lomhán nyújtózkodnak el, mintha a nyári nap izzó tüztől bágyadtan nyugalomra térnének, vagy pedig végkép eltűnének, hogy a nyári éjszaka csillagokból tündöklő égboltját el ne homályosítsák.

A természet fenséges alkotásaiban és megrendítően félelmetes romboló munkájában, de iparkodnunk kell megtanulni ABC-jét, hogy így legalább böngérkedve olvashassunk nagy nyitott könyvében!

(Folyt. köv.)

A KRONDORFI A LEGJOBB NYÁLKAOLDÓ GYÓGYVIZ.

A szerkesztőség üzenetei:

- L. G. Gázezős.** Vagy az egész tessené közölni — írja ön — vagy semmit. Tehát semmit.
- L. F. Holyben.** Csak a „Közönség köréből” rovatban és teljes névalírással hozhatjuk.
- T. M. Helyben.** Az egész csak emlékező: az eddigi állapotot tudunkkal — eddig még nem történt semmi változás.
- G. B. N.-Kázmér.** Ha bejön, korossan fel bennünket.
- B. A. Ungvár.** Gyöngye.
- L. S. Sárospatak.** Nyolcz koronát kell fizetni. Ebben azonban benne van már a bányeg díj is.

Kiadótulajdonos: **LANDESMANN MIKSA**

Szálloda és vendéglő átvétel és megnyitás!

Van szerencsém Sátoraljauhely n. é. közönségét tisztelettel értesíteni, miszerint a főtéren lévő

„Vadászkürt”

szálloda és vendéglőt átvettem és azt ujonan átalakítva folyó évi július hó 21-én megnyitottam

Főtörekvésem lesz, hogy a szálloda régi jó hírnevét fentartsam és m. t. látogatóimat a legkitünőbb italok és ételek lelküismeretes kiszolgálásával legkielegísem.

A szálloda épület mögött elterülő tágas és kényelmes kerthelyiség kuglizóval és táncsteremmel a legkellemből üdülőhely a városban

Kiváló tisztelettel:
Bokros János.

A magyar királyi államvasutak

Budapest—Lawoczne közt közlekedő vonatainak MENETRENDJE

Budapest k. p. u. — Miskolcz — Lawoczne.																	
Gy. v.	Sz. v.	Sz. v.	Gy. v.	Sz. v.	Sz. v.	ÁLLOMÁSOK						Sz. v.	Gy. v.	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.	Gy. v.
402	408	412	404	1506	406	405	403	411	305	407	401	405	403	411	305	407	401
1. II.	1-III.	1-III.	1-II.	1-III.	1-III.	1-III.	1-III.	1-II.	1-III.	1-III.	1-II.	1-III.	1-II.	1-III.	1-III.	1-III.	1-II.
710	860		235	800	855	ind.	Budapest keleti pályaudvar	érk.	635	130		700	830	1000			
1105	212	336	630		324	ind.	Miskolcz	érk.	1234	925	1237		256	552			
1212	220	644			333	érk.		(ind.	1225		1220		248	545			
1113	221	345			331	érk.)	Zsolca	(ér.	1224		1228		247	544			
1150	312	433	713		432	érk.	Szerenes	ind.	1125	837	1134		152	503			
	753	753			807	érk.	Debreczen	ind.	658		822		822				
822	822		401		V. v.	érk.	Debreczen	érk.	V. v.	1207		738	750				
1156	318		715		44	ind.	Szerenes	érk.	413	831		135	502				
1255	439		814		505	érk.	Sátoraljauhely	ind.	1100	728		1210	402				
532	1205		1205		633	érk.	Mező-Laborez	ind.	910	350		350	1149				
341	1112		1112		1205	érk.	Kassa	ind.	330	445		445	1250				
	1250		533		1005	ind.	Kassa	érk.	533	1005		341					
	1149		330		445	ind.	Mező-Laborez	érk.	1112	1205		332					
110	506		V. v.		350	ind.	Sátoraljauhely	érk.	1205			1153	341				
207	614		846		730	érk.	Csap	ind.	736			1038	247				
347	730		948		916	érk.	Ungvár	ind.	615	694	409		836	108			
505	835		1055	410	1133	érk.)	Nyiregyháza	(ind.	446	444		646	1157				
1157			651		646	ind.)	Nyiregyháza	(ér.			843		505				
108	446		835		836	ind.	Ungvár	érk.	835		653		1133	345			
209	619		955		941	ind.	Csap	érk.	730		542		1030	246			
227	641		1016		1008	érk.	Bátyu	ind.	555		520		1000	228			
441	642				1235	érk.	Királyháza	ind.	526				805	1202			
730	1030				456	érk.	M.-Sziget	ind.	320				600	1005			
	340					érk.	Kőrösmező	ind.	1130				1201				
1005	1130	V. v.		330	600	ind.	M.-Sziget	érk.		950	727		456	730			
1202	320	418		848	805	ind.	Királyháza	érk.	1050				1235	447			
237	650		1035		1038	ind.	Bátyu	érk.	812	504	V. v.	417	942	218			
313	740	1-III.		1110	1129	érk.)	Munkács	(ind.	505	474	1-III.	411	852				
			750		1117	ind.)	Munkács	(ér.	402								
			855		110	érk.)	Szolyva-Hársfalva	érk.	415		304	820					
			1033		255	érk.	Völöcz	ind.	344		150	719					
			131		430	érk.	Lawoczne	ind.	240		121	606					
			243			érk.		ind.	122								
									1158								